

рівень мотивації персоналу, характер залучення працівників до активної організаційної діяльності, а головне результати цієї діяльності.

Висновки та перспективи подальших розвідок. Таким чином, педагогічна складова професійної діяльності керівника безумовно забезпечить йому ефективну реалізацію всіх управлінських функцій, що у свою чергу, зумовить стрімкий організаційний розвиток.

Подальшу розробку проблеми педагогічної складової управлінської діяльності вбачаємо у детальному дослідженні її структури та функцій.

Література:

1. Гуревичов М.М., Долгарев А.В., Пазинич С.М., Пономарьов О.С. Професійна культура менеджера в умовах інноваційного розвитку: [монографія / за заг. ред. О.С. Пономарьова]. – Харків: НТУ «ХПІ», 2010. – 240 с.
2. Самоукина Н.В. Психология профессиональной деятельности: [Учеб. пособие для непедагог. вузов] / Н.В. Самоукина. – СПб.: Питер, 2004. – 220 с.
3. Толочек В.А. Современная психология труда: [Навч. посіб.] / В.А. Толочек. – СПб.: Питер, 2008. – 432 с.

У статті визначені основні напрями діяльності керівника і проаналізовано зміст педагогічної складової його діяльності, а також визначена її роль в структурі управлінської діяльності. Конкретизовані напрями подальшого дослідження даної проблеми.

Ключові слова: управлінська діяльність, педагогічна спрямованість, керівник.

В статье определены основные направления деятельности руководителя и проанализировано содержание педагогической составляющей его деятельности, а также определена ее роль в структуре управленческой деятельности. Конкретизированы направления дальнейшего исследования данной проблемы.

In the article basic directions of activity of leader are certain and maintenance of pedagogical making its activity is analyzed, and also its role in the structure of administrative activity is certain. Directions of further research of the given problem are specified.

УДК 378: 053.3:5

**В.С. Гаркушевський, С.Д. Цвілик
м. Вінниця, Україна**

МЕТОДОЛОГІЯ НАСТУПНОСТІ НАВЧАННЯ У ЗМІСТОВОМУ КОМПОНЕНТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

Постановка проблеми. Поняття наступності широко використовується в науках про людину, зокрема в психології, соціології, педагогіці. Сутність наступності в окремих науках, у тому числі в педагогіці, може бути розкрита на основі філософського трактування проблеми наступності. Наступність сприймається як зв'язок між різними етапами або ступенями розвитку, сутність якого полягає у збереженні тих чи інших елементів цілого або окремих сторін його організації у процесі зміни цілого як системи.

У педагогічному процесі вищої школи наступність вивчення предметів природничо-математичного, спеціального циклів розглядається лише в загальних виявах, не розкрито поняття наступності відповідно до безперервного навчального процесу, не окреслено основні вимоги щодо змісту, форм і методів навчання, розвитку знань, умінь і навичок майбутніх фахівців. До цього часу майже немає робіт з наступності спеціальних дисциплін професійної підготовки в системі ступеневої освіти, а саме поняття наступності часто трактується педагогами як часткова умова, чинник тощо.

Аналіз останніх досліджень. Одним із прикладів прояву наступності є перехід від вузькоспеціалізованого професійного навчання до навчання за групами професій в умовах інтеграції професійної освіти. Цей перехід обумовлений, як засвідчили дослідження

С. Батишева, А. Беляєвої, Р. Гуревича, Н. Десвої, М. Махмутова, І. Халліуліна низкою причин соціального, економічного, науково-технічного, психолого-педагогічного характеру. Серед них такі: інтеграція і диференціація наукового і навчального пізнання, діалектична єдність, взаємодія і взаємообумовленість розвитку науки, техніки й виробництва; посилення зв'язку теорії з практикою; посилення світоглядної й практичної спрямованості змісту освіти, взаємозв'язок теоретичної та практичної спеціальної підготовки.

І. Рейнгард залучив наступність разом із систематичністю й послідовністю до системи дидактичних принципів вищої школи, але у визначенні допустив певну тавтологічну консинуацію: «Принцип систематичності, наступності й послідовності в засвоєнні знань вимагає як від викладача, так і від студента послідовного систематичного викладу навчального матеріалу та його вивчення» [9, с. 14].

О. Мороз, досліджуючи навчальну діяльність учнів школи й студентів I-II курсів ВНЗ, визначає наступність як загальний педагогічний принцип, що «вимагає постійного забезпечення нерозривного зв'язку між окремими сторонами, етапами, ступенями навчання й усередині них, розширення й поглиблення знань, отриманих на попередніх етапах навчання, перетворення окремих уявлень і понять у струнку систему, поступально-висхідного (спіралеподібного) розгортання всього навчального процесу відповідно до змісту, форм і методів роботи за умови обов'язкового врахування якісних змін, що відбуваються в особистостях учнів і студентів» [7, с. 10].

С. Гончаренком сформульовано таке визначення: «Наступність (Н.) в навчанні – послідовність і системність у розміщенні матеріалу, зв'язок і узгодженість ступенів і етапів НВП. Здійснюється при переході від одного уроку до наступного (тобто в системі уроків), від одного року навчання до наступного» [3, с. 227].

Виклад основного матеріалу. Розвиток категорії наступності можна представити у вигляді ієрархічних рівнів (рис.1). У сукупності закони діалектики виступають у якості першого (філософського) рівня ієрархії розвитку поняття наступності. Наступність як методологічний принцип належить до другого (загальнонаукового) рівня ієрархії, слугує похідним законів і закономірностей першого рівня. Наступність у навчанні розглядається в якості загального дидактичного принципу (третій, педагогічний рівень ієрархії), розкриває загальну спрямованість і сутність розвитку основних компонентів процесу навчання (цілей, змісту, методів, форм і засобів) і по відношенню до принципу систематичності й послідовності (четвертий, окремий дидактичний рівень ієрархії) є категорією більш високого порядку.

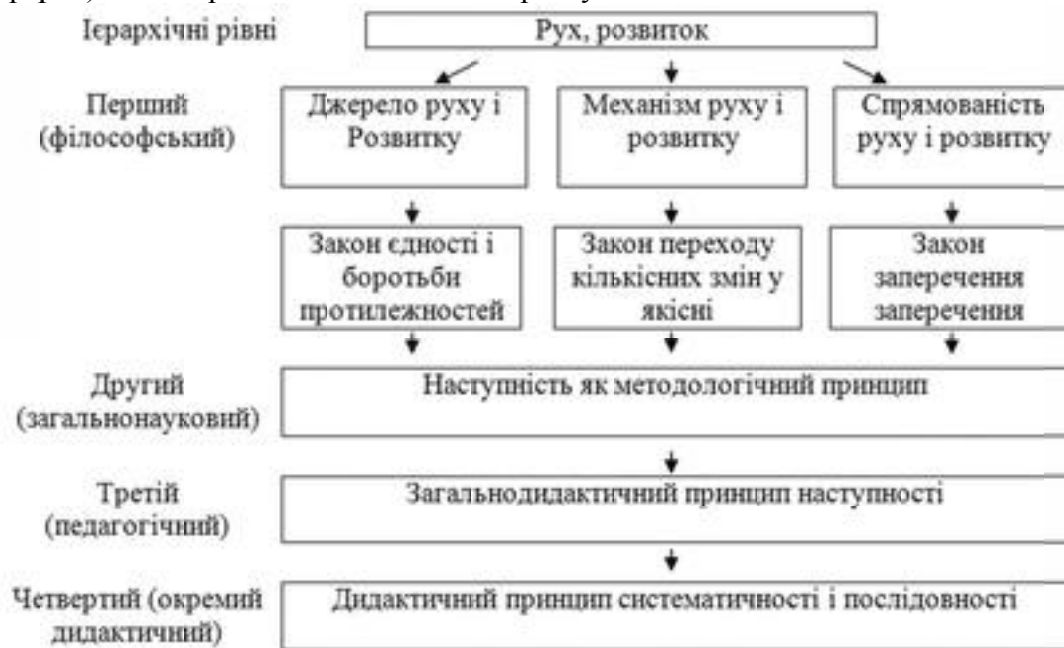

Рис.1. Ієрархічні рівні розвитку категорії наступності у навчанні

Прогрес у розвитку зумовлений тим, що зберігається наступність між старим (тим, що заперечується) і новим (тим, що стверджується). Діалектичне заперечення завжди пов'язане з утриманням елементів позитивного, досягнутого на попередньому етапі розвитку.

Важливо зазначити, що виробничі зв'язки проявляються не лише між трьома основними рівнями інтеграції професійної освіти (загальнонауковим, міжпредметним, внутрішньопредметним), але й усередині цих трьох рівнів.

Аналізуючи третій рівень з точки зору інтеграційних процесів у змістовому компоненті професійної освіти, А. Беляєва зазначає, що він відповідає вимогам стабільності й динамічності, наступності й розвитку, науковості і практичної реалізації [1]. Наступні зв'язки (вертикальні і горизонтальні) всередині рівня між його компонентами показано на рис.2. Одним із факторів, що сприяють реалізації наступності навчання в горизонтальній складовій професійної освіти, є встановлення й дотримання міжпредметних і міжциклових зв'язків.

Рис. 2. Наступні зв'язки між компонентами інтеграції професійної освіти на загальнонауковому рівні

За певних умов під наступними міжпредметними зв'язками треба розуміти такі зв'язки, коли в процесі взаємодії між предметами і їхніми складовими відбувається процес розвитку, виникнення якісно нового зі збереженням взаємопов'язаних елементів старого.

За вертикально наступні зв'язки виявляються не лише між складовими трьох рівнів, наприклад, розробка наукових ідей – зміст предметів загальноосвітнього циклу – категорія наступності в загальноосвітній підготовці, але й усередині кожної складової цих рівнів. За думкою А. Беляєвої, ієрархічні рівні сфери матеріального виробництва виходять на зміст професійного циклу [1]. Ці зв'язки показано на рис.3.

Характер і способи заперечення застарілого в кожному конкретному випадку будуть різними. Але у всій різноманітності способів заперечення їх можна розділити на два види залежно від характеру якісних змін. Перший – заперечення елементів старого, гальмівного при збереженні основ теперішнього. Наприклад, у процесі розгляду третього (галузевого) рівня ієрархії сфери освіти, ми зазначаємо, що на певному етапі застарілі способи і засоби навчання стають гальмом наукового-технічного прогресу й соціально-економічного розвитку освіти. Але за цих умов зберігаються окремі елементи виробничого характеру (традиційні методи навчання, мета і цілі навчання), заміна яких або модернізація планується на наступних етапах.

Другий вид заперечення – це заперечення теперішнього, утворення нової якості на принципово іншій основі. Прикладом цього можуть бути якісні зміни, що відбуваються на другому (виробничому) рівні професійної підготовки. Інтеграційні процеси в навчанні неминуче вимагають перегляду стратегії професійної підготовки, переходу від

вузькопрофесійної підготовки до навчання за групами професій, до широкої профільної підготовки. Саме на другому рівні професійної підготовки відбувається переструктурування навчальних дидактичних матеріалів, розробка навчально-програмної документації для підготовки фахівців широкого профілю, конструктивне вдосконалення організаційної, змістової і процесуальної сторони навчання.

Ієрархічні рівні	Основні компоненти і зміст рівнів ієрархії професійного циклу
Перший Науковий	Знання, вміння, навички, норми й цінності соціального, гуманітарного, природничо-математичного, морального, естетичного і фізичного характеру (для будь - якої професії)
Другий виробничий	Знання, вміння, навички, норми й цінності виробничого характеру для всіх професій, що входять у групу або для професій широкого профілю
Третій Галузевий	Знання, вміння, навички по засвоєнню передових технологій, що мають галузевий характер
Четвертий професійний	Знання, вміння, навички, норми й цінності професійного характеру для підготовки спеціалістів широкого профілю, високої кваліфікації, а також за групами професій
П'ятий спеціалізований	Знання, вміння, навички, норми й цінності вузькопрофесійного характеру, що відображають спеціалізацію з окремих чи суміжних професій

Рис. 3. Основний зміст ієрархічних рівнів професійного циклу

Якщо перший вид заперечення пов'язаний із збереженням існуючих основ матеріально-технічної бази (змісту навчання й традиційних методів навчання), коли виконання вимог цього виду заперечення застерігає від непотрібного позиціонування по відношенню до існуючих методів і засобів навчання у освіті, то другий вид заперечення має місце, коли розвиток іншого процесу стає неможливим із збереженням його основ, коли модернізація не виявляє очікуваного результату. Тоді запереченню підлягає основа існуючого, створюється нова якість на принципово новій основі: змінюється стратегія професійної підготовки із запровадженням нових педагогічних технологій, розробляється навчально-програмна документація нового типу.

Таким чином, розвиток шляхом заперечення визначає зростання і закріплення зародків нового, пристосування до вимог нового позитивних елементів старого, відмирання, зникнення всього того, що стає гальмом розвитку. Розвиток шляхом заперечення є характерною ознакою самого процесу пізнання, мислення. Хід думки в процесі пізнання, в дослідженні будь-якого об'єкта або явища завжди відбувається через заперечення заперечення. У процесі педагогічного дослідження розв'язання дослідницької проблеми починається зі встановлення фактів, одержаних упродовж практичної діяльності, спостереження, експерименту. Але наявність фактів – це недостатній критерій для наукового знання, факти необхідно обґрунтувати. Наступним етапом пізнання є побудова теорії, яка пояснює існування виявлених фактів, їхнє функціонування й розвиток. У процесі створення теорії ми абстрагуємось від окремих поодиноких фактів, знаходимо належні їм спільні риси. На цьому етапі пізнання відбувається як заперечення окремого загальним (перше заперечення). Створення теорії, позитивно пояснюючої наявні факти, ще не завершене пізнання. Теорія – не мета пізнання, а засіб розкриття сутності конкретного. Наступним етапом процесу мислення слугує повернення до фактів, їхнє пояснення на основі створеної теорії. Тут відбувається друге заперечення: від загального ми повертаємося знову до конкретного. На цьому етапі факти розглядаються з точки зору збагаченої теорії. Наше знання фактів на цій стадії пізнання стає глибшим, повнішим. Тепер ми знаємо про існування не тільки тих чи інших процесів, але й про закономірності їхнього функціонування й розвитку.

Наступність як методологічний принцип відображає не лише одну зі сторін закону заперечення. Їй притаманні також прояви закону взаємного переходу кількісних і якісних змін, а також закону єдності й боротьби протилежностей.

Якщо кількісні зміни відбуваються шляхом поетапного накопичення, то перехід до нового якісного стану відбувається в формі стрибка, перерви постійності. Специфіка характеру якісних змін процесу чи явища зумовлює прояв основних властивостей наступності: нове продовжує старе шляхом переходу кількісних змін у якісні; поступове становлення нового як багатостадійного стрибка, що містить низку проміжних якісних стрибків; кожний зі стрибків підготовлений попереднім розвитком і створює умови для нового наступного стрибка; послідовність і форма переходу від старої якості до нової передбачає й швидке кількісне зростання, високі темпи, прискорення.

Прогресивні якісні зміни в сфері матеріального виробництва (автоматизація й комплексна механізація виробництва, створення гнучких автоматизованих виробництв, розвиток і широке засвоєння передових технологій) неминуче зумовили якісно іншу стратегію професійної підготовки фахівця в нових умовах господарювання, підвищення ролі інженерно-технічних знань, умінь і навичок, запровадження в процес професійної підготовки нових форм організації виробничого навчання [1; 2]. Однією із найважливіших вимог викладеного вище аспекту є підготовка вчителя технологій у вищій школі, який здійснює трудову й профільну підготовку учнів у загальноосвітній школі. Якісні зміни в освітньо-професійній підготовці вчителя технологій неможливі без кількісних змін, без стрибкоподібного розвитку її компонентів.

Важливу роль у розумінні наступності професійної підготовки відіграє й діалектичний закон єдності й боротьби протилежностей, який виявляє джерело руху й розвитку об'єктів, процесів, явищ. Механізм реалізації наступності в навчанні може бути поясненим дією цього закону у розв'язанні суперечностей у навчальному пізнанні. Ю. Кустовим запропоновано механізм формування поняття наступності в навчанні як сукупності елементарних актів наступності, що утворюють певну структуру за розмірами. Кожна ланка складається з елементу цілого або ядра (зародку майбутнього) та нового (заперечуваного або замінюваного) елементу. У попередньому етапі (ланці) наявні ознаки майбутнього, а в наступному зберігається осердя попереднього, отримує розвиток те нове, що було в зародковому стані, під час переходу від однієї ланки до іншої відбувається викидання частини попереднього (заперечення) [4, с.15].

Діалектичне протиріччя в навчальному пізнанні, за думкою С. Годніка, «розв'язується шляхом організованої взаємодії відповідних компонентів» під час реалізації наступності в педагогічних процесах і явищах [2, с.149]. Під «відповідними компонентами» він розуміє складові вертикальної дискретності системи безперервної освіти (навчальний рік, курс, рік навчання; послідовність вивчення різних дисциплін; використання різних форм, методів виховання й навчання, професійних видів діяльності тощо). Проаналізувати механізм розв'язання протиріччя у навчальному пізнанні за складовими вертикальної дискретності системи безперервної освіти (так само як за складовими горизонтальної дискретності: навчальні дисципліни, форми і методи навчання і виховання; знання, вміння і навички) неможливо нині за умов складності виділених видів дискретності. Необхідно розглядати механізм розв'язання протиріччя у навчальному пізнанні на рівні елементарних актів наступності.

Протиріччя як філософська категорія виявляє внутрішнє джерело всякого руху, розвитку, має три основних ступені: тотожність, відмінність, протилежність. Формування системи узагальнених міжпредметних і міжциклових зв'язків слугує однією з основних ознак здійснення наступності навчального пізнання із формуванням нових понять на основі попередньо набутих знань.

Відмінність – друга ступінь розвитку протиріччя в навчальному пізнанні. Процес формування нового поняття на основі старих знань характеризується співіснуванням нового й старого. Нове й старе в навчальному пізнанні співіснують одночасно і можуть бути виявлені,

наприклад, у ланці 2, а перетворене ядро, зародок майбутнього (нове, що вноситься) й заперечуване як елементи ланок складають у сукупності структуру кожної наступної ланки.

На основі аналізу моделі елементарного акту наступності в навчальному пізнанні зазначимо наступне:

1. Рух і розвиток знань за висхідною лінією від простого до складного, від сутності першого порядку до сутності другого порядку, від сутності другого порядку до сутності третього порядку і т.д. відбувається на основі діалектичного стрибка в навчальному пізнанні, коли нове, знімаючи старе, зберігає в собі деякі його елементи.

2. Діалектичне заперечення у навчальному пізнанні виступає як ядро і основа розвитку, спосіб зв'язку старого знання з новим, в якому нове несе в собі позитивні якості старого в перетвореному вигляді.

3. Навчальне пізнання – двоєдиний процес заперечення певних елементів змісту, а також збереження й примноження позитивного, що було в старому, його перебудова, перехід на більш високу ступінь розвитку навчального пізнання.

Розгляд протиріч у навчальному пізнанні в якості механізму реалізації наступності в навчанні приводить нас до певних висновків. По-перше, наступність у навчальному пізнанні реалізується в процесі здійснення наступних міжпредметних і міжциклових зв'язків. По-друге, наступність навчання передбачає неперервність навчального пізнання як необхідну умову виникнення нового знання.

Беручи до уваги відоме положення про єдність діалектики, логіки і теорії пізнання, зроблено висновок, що процес учіння є різновидністю об'єктивної реальності. Перехід від чуттєвого до раціонального, від конкретного до абстрактного, від емпіричного до теоретичного пізнання означає, що саме абстрактне мислення ґрунтується на чуттєвому відображенні об'єктивного світу, а не створюється самим мисленням. У процесі навчання встановлюються причинні зв'язки, емпіричні залежності предметів і явищ оточуючого світу. На наступних етапах навчання відкриваються закономірності розвитку цих предметів і явищ, прийоми абстрагування сприяють більш глибокому всебічному виявленню конкретного цілого, засвоєнню знань про конкретне ціле. При чому дійсне засвоєння теоретичних знань відбувається не миттєво, а поетапно. Міцне засвоєння знань відбувається не в процесі набуття знань, а пізніше. Значна частина часу витрачається на поетапний приріст знань, на здобуття надлишкової інформації, на встановлення наступних внутрішніх зв'язків між різними порціями навчального матеріалу.

Досліджуючи процес наступності вищої і середньої школи, С. Годнік зазначає, що в умовах різних навчальних закладів найважливішими особливостями проблеми наступності навчання слугують різнохарактерність (наступність здійснюється на різних стадіях), багатокomплектність (кожний компонент системи виховання і навчання може розглядатися в ідейному, моральному, трудовому, естетичному та інших аспектах), багатоаспектність (вивчаються соціальні, економічні, психологічні, дидактичні, методичні сторони наступності) й багатофакторність (досліджуються характер загальноосвітньої підготовки, ступінь професійної орієнтованості учнів, досконалість підготовки фахівців у вищій школі) [2, с. 14].

Досліджуючи психолого-педагогічні основи принципу наступності в навчанні, А. Киверялг в поняття «наступність у навчанні» залучає три взаємопов'язаних елементи: встановлення необхідного зв'язку й правильного співвідношення між частинами навчального процесу на різних фазах його вивчення; встановлення взаємозв'язку форм, методів і прийомів вивчення навчального матеріалу на етапах навчання; визначення вимог до знань учнів, до їхніх умінь встановлювати внутрішні й міжпредметні логічні зв'язки [5].

Дуже близько до такого поняття наступності в навчанні підходить Ю. Кустов: «Здійснення наступності дозволяє надати НВП динамічного, перспективного характеру, взаємно активізуючого діяльність викладачів і учнів, усуваючого паралелізм і дублювання, забезпечуючого взаємозв'язок у змісті, в методах, у прийомах вивчення матеріалу всіх етапів, ступенів і складових частин навчання. Наступність – є діалектика процесу навчання в дії, механізм здійснення системного підходу до навчання» [4, с. 8].

М. Махмутов і В. Безрукова зазначають, що принцип наступності в навчанні знаходить вияв у розвитку в учнів всього позитивного, що закладено на попередніх етапах виховання й навчання, в забезпеченні системності знань і в подальшому розвитку змісту, форм і методів ефективної професійної освіти, у «випереджувальному» вихованні й навчанні учнів, у випереджувальному використанні змісту, методів і форм навчання, що сприятимуть удосконаленню особистості [6]. Вони вважають, що наступність у навчанні слугує одним із специфічних для професійної школи дидактичних принципів, системоутворюючим фактором взаємозв'язку загальної й професійної освіти.

Наведені визначення поняття «наступність у навчанні» подібні одне до одного. Деякі відмінності в трактуваннях зведені до підкреслення окремих сторін, до посилення тієї чи іншої ознаки цієї дидактичної категорії. І це зрозуміло. Одних дослідників більше цікавлять питання наступності у вихованні, інших – проблеми наступності загальноосвітньої і професійної підготовки учнів школи й ПТНЗ, професійного становлення фахівців у ВНЗ, психолого-педагогічні аспекти наступності в навчанні і т.д. Наявність різних точок зору й підходів до вирішення проблеми наступності в навчанні вказує на її багатоплановість і багатоаспектність.

Ми погоджуємось з думкою П. Підкасистого, що науковість і систематичність у навчанні забезпечується саме наступністю [8, с.294], що виявляє загальний педагогічний характер. Положення принципу систематичності і послідовності навчального процесу є системою дидактичних вимог стосовно реалізації наступності як об'єктивної закономірності НВП.

Висновки. На основі розгляду наступності як методологічного й дидактичного принципів у навчальному пізнанні виділимо основні ознаки наступності: динаміка навчального пізнання, рух і розвиток знання по висхідній лінії від простого до складного; наявність діалектичних стрибків у навчальному пізнанні (на кожній наступній стадії навчання відбувається перерозподіл емпіричних і теоретичних знань); створення оптимальних умов для формування системи узагальнених знань на основі наступних внутрішньопредметних, міжпредметних і міжциклових зв'язків.

Для здійснення наступності в навчальному пізнанні, тобто реалізації внутрішніх взаємозв'язків у засвоєваних знаннях, необхідним є координування педагогічних дій в процесі вивчення окремих циклів базової і професійної підготовки (природничо-математичного, спеціального тощо), встановлення наступних внутрішніх і міжпредметних зв'язків.

Література:

1. Беляева А.П. Интегративно-модульная педагогическая система профессионального образования./ А.П. Беляева – Санкт-Петербург–Радом: Ин-т профтех- образования РАО, 1997. – 226 с.
2. Годник С.М. Преемственность воспитательно-образовательной деятельности в условиях непрерывного образования// Перспективы развития системы непрерывного образования/ Под ред. Б.С. Гершунского, – М.: Педагогика, 1990. – С. 148 – 163.
3. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник./ С.У. Гончаренко – К.: Либідь, 1997. – 376 с.
4. Кустов Ю.А. Преемственность профессионально-технической и высшей школы/ Под ред. А.А. Кирсанова. – Свердловск: Изд-во Свердловского ун-та, 1990. – 120 с.
5. Кыверялг А.А. Сущность преемственности и ее реализация в обучении// Преемственность в обучении учащихся предметам естественно-математического цикла в школе и среднем профтехучилище: [Метод. рекомендации] / Под ред. А.А.Кыверялга, А.В. Батаршева. – М.: Изд – во АПН СССР, 1984. – С. 6 – 20.
6. Махмутов М.И., Безрукова В.С. Специфические принципы обучения в процессе осуществления взаимосвязи общеобразовательной и профессиональной подготовки // Научные основы межпредметных связей в средних профтехучилищах: [Сб. науч. тр.]. – Л.: ВНИИ профтехобразования; 1986. – С. 29 – 41.
7. Мороз А.Г. Пути обеспечения преемственности в самостоятельной учебной работе учащихся средней общеобразовательной школы и студентов вуза (на материале школ и вузов УССР): Автореферат дис. ...канд. пед. наук/ Киевский гос. ун-т – Киев, 1972. – 24 с.
8. Педагогика: Учебное пособие для студентов педагогических вузов и педагогических колледжей/ Под ред. П.И. Пидкасистого. – М.: Рос. педагог. Агентство, 1995. – 638 с.

9. Рейнгард И.А. Лекции по педагогике высшей школы./ И.А. Рейнгард. – Днепропетровск: Днепропетровский ун-т, 1970. – 167 с.

В статті розглядаються методологічні аспекти наступності професійної підготовки вчителя технологій у вищих педагогічних закладах освіти. Встановлено, що для здійснення наступності в навчальному пізнанні, тобто реалізації внутрішніх взаємозв'язків у засвоєваних знаннях, необхідним є координування педагогічних дій в процесі вивчення окремих циклів базової і професійної підготовки (природничо-математичного, спеціального тощо), встановлення наступних внутрішніх і міжпредметних зв'язків.

Ключові слова: професійна підготовка, зміст навчання, технологія.

В статье рассматриваются методологические аспекты преемственности профессиональной подготовки учителя технологий в высших педагогических учебных заведениях. Установлено, что для осуществления преемственности, то есть реализации внутренних взаимосвязей в знаниях, необходимой является координация педагогических действий в процессе изучения отдельных циклов базовой и профессиональной подготовки, установление преемственных внутренних и межпредметных связей.

Ключевые слова: профессиональная подготовка, содержание образования, технология.

This article is about methodological aspects of continuity the professional preparation the teacher of technology in higher pedagogical school. For realization of the continuity in the educational cognition, the realization inner correlation in the learning knowledge, it is necessary to coordinate pedagogical actions during the process of learning different cycles of the basic and professional preparation (nature-mathematical, special), the realization of the following inner and intersubjects connections.

Keywords: professional preparation, the content of the education, technology.